

useimmat olivat ase kädessä puolustaneet isänmaata, halusivat reilun kamppailun merkeissä tavata toisiaan jopa viisi, kuusi kertaa vuodessa. Kilpailtiin hiihdossa, pyöräilyssä, viestin- ja maastajuoksussa, uinnissa, kolmiottelussa ja suunnistautumisessa (suunnistus) sekä verkkopallossa.

Kahden vuosikymmenen ajan oman kerhohuoneiston vuokrausta ja sitten saatujen tilojen kunnostusta pidettiin kuitenkin virkailijakerhon toiminnan ydin-hankkeista melkein pä ykkösjajalla. Johtokunnan kokouksessa maaliskuussa 1950 valtuutettiin puheenjohtaja ja sihteeri ryhtymään toimenpiteisiin huoneiston hankkimiseksi kerholle Jokioisten Kartanoitten pääarakennuksesta ja uudistamaan tämän yrityksen todennäköisen epäonnistumisen jälkeen noin kaksi kertaa vuodessa ja joka tapauksessa aina maatalousministerin vaihduttua.

Samassa yhteydessä todettiin, että kerhoiltoja kokoonnutaan väliaikaisesti viettämään jonkun jäsenen kotona joka kuukauden ensimmäisenä keskiviikkona. Monipuoliseen toimintaan olikin hyvät mahdollisuudet. Kerho sai käyttää Ferraria Oy:n viittä koottavaa biljardipöytää. Kuudentena oli yhtiön johtajan Ralf Thusbergin pienoisbiljardi. Uutta kalustoa hankittiin vuonna 1950 seuraavasti: 5 kpl korttipelisiä, 3 shakkipeliä, 2 noppapeliä nahkapikarein, 22 grogilasia kuljetuslaatikoineen. Kerholla oli tällöin kaikkiaan 52 lasia. Myös tiedollisia taitoja haluttiin kehittää. Saksankieltä koulussa opiskelleet miehet ymmärsivät englanninkielen merkityksen. Muodostettuun englanninkielen harrastajien ryhmään liittyi kahdeksan jäsentä, jotka kokoontuivat Maitotalousopiston kirjastoon opiskelemaan kieltä Sohlman-äänilevyiltä. Keväällä ryhdyttiin toimenpiteisiin englantilaisen harjoittelijan saamiseksi johonkin paikkakunnan laitokseen, mutta havaittiin, että asiassa oli valitettavasti lähdetty liian myöhään liikkeelle.

Jäsenhankintaa päätettiin pitää suppeana ja kerhon toimintaa kokeiluluonteisena siihen asti, kun huoneisto saadaan hankituksi. Käytännössä tämä toteutettiin siten, että juhliin jäsenet voivat tuoda mukanaan vieraitaan kuten myöhemminkin ja urheilukilpailussa yksiköt voivat täydentää joukkueitaan kerhoon kuulumattomilla virkailijoilla, jolloin potentiaalisten jäsen ehdokkaiden määrä kasvoi. Vuoden 1950 lopussa kerhossa oli 25 jäsentä.

Vuonna 1952 kerho lopulta sai huoneiston Kartanon pääarakennuksesta. 1948 Jokioisiin muuttanut Kalevi Rinta-Panttila kertoi kerhon 50-vuotisjuhlien yhteydessä, että miehet kokoontuivat viikoittain pelaamaan biljardia ja korttia, tulitikkupeliä, kertoja korosti. Varsinaisiin kerhoiltoihin kokoonnuttiin keran kuukaudessa. Jo vuonna 1954 kerhohuoneisto siirrettiin VPK:n talolle. Tilojen kunnostus aiheutti runsaasti korjaus- ja talkootyötä. Mm. huoneiston oviaukkoa suurennettiin ja lämmitysjärjestelmiä kohennettiin. Ferraria Oy sekä Jokioisten Siirappi ja

Tärkkelys Oy lahjoittivat kerholle tarpeellista kalustoa. Kerhon omaisuus kasvoi vuosien mittaan huomattavasti. Myös urheiluvälineitä niin sisä- kuin ulkotiloissa tapahtuvia pelejä varten hankittiin: pöytätenisvälineet, golfvälineistö ja lentopallo verkkoineen. Erityisesti Thusberg oli innostunut golfista. Niinpä kartanon puistoon rakennettiin kuusireikäinen golf-rata. Golf harrastus näyttää kuitenkin hiipuneen melko nopeasti. Sen sijaan lentopallo omine salivuoroinen keskuskoululla sai joukon aktiivisia pelaajia viikoittain liikkeelle.

Sotien jälkeen haluttiin myös juhlia. Esimerkiksi vuonna 1952 VPK:n talolla järjestettiin loppiaisjuhlalat, joihin vaatimuksena oli juhla- tai tumma puku, ja vappujuhlat. Lisäksi kerhon huoneistossa pidettiin syys- ja kevätjuhlat. Kesällä tehtiin vielä retki tri Toimi A. Salosen huvilalle. Useina syksyinä järjestettiin naamiaisia. Tavaksi tuli viettää myös paikkakunnalta poismuuttavien jäsenten läksiäisjuhlia. Esimerkkinä tästä voidaan mainita professori Pesolalle vuonna 1960 järjestetyt läksiäiset, joihin valmisteltiin huolella seuraavanlainen arvokas ohjelma: alkusanat Osmo Yli-Jama, puhe Väinö Jaakkola, Vilho Koskelon johtaman mieskvartetin esitys, pianonsoittoa Linda Jaakkola, laulua Helvi Yli-Paavola, yhteislaulua Rainer Jurvaisen johdolla ja yksinlaulua Tauno Koskelo.

Virkailijakerho päätti ottaa myös naiset mukaan toimintaan, mutta he tulisivat toimimaan erillisenä naisjaostona, johon pääsivät jäseniksi naispuoliset virkailijat ja virkailijakerhon jäsenten puoliset. Vuoden päättyessä jäsenmäärä oli kasvanut siten, että kerhossa oli 36 mies- ja 50 naisjäsentä. Naisten tehtävänä oli mm. toimia mukana juhlien järjestelyissä, mitä varten he jakaantuivat kuuteen työryhmään. Naisilla oli vuosien mittaan runsaasti omaa ohjelmaa: esitelmää kirjallisuudesta ja ravitsemuksesta sekä muotinäytöksiä jne.

Vuonna 1961 perustettiin kerhon laulukuoro, joka esiintyi Jokioisten sekakuoron nimellä. Musiikissa primus motoreina toimivat siirappitehtaan johtajat puolisoineen kahdessa polvessa, Vilho Koskelo kuoron ja kvartetin johtajana sekä Tauno Koskelo mm. yksinlaulun esittäjänä kerhon tilaisuuksissa.

Paljon odotettu kerhohuoneen käyttö VPK:n talolla kesti vain kymmenen vuotta. Talon osakkeiden pääomistajaksi tuli KOP. Melko pian kerhon vuokraksi 30 kuukaudelta jälkikäteen määrättiin 1200 markkaa. Kerho ei katsonut voivansa jatkaa vuokrasuhdetta. Osa irtaimistosta annettiin vuokravastikkeeksi ja osa huutokaupattiin myöhemmin erään vappujuhlan yhteydessä. Kerhon omaisuus supistui lopuksi arvokkaaseen haarikkaan ja kaikessa rumuudessaan, jopa kauniiseen hirvitaluun. Ferraria oli luovuttanut epäonnistuneeksi ostokseksi hankitun taulun kerholle uskoen, että joku huolisi sen läksiäislahjakseen, mutta kukaan paikkakunnalta muuttaja ei suostunut sitä vastaanottamaan.

Vuodet 1965 – 2004. Jäsenmäärä kasvaa, kerho hakee toimintamuotojaan nopeasti muuttuvassa maailmassa

Kerhohuoneistosta oli luovuttu lopullisesti. Samanlaisesti paikkakunnalle oli perustettu uusia yhdistyksiä, jotka kilpailivat samojen henkilöiden ajankäytöstä. TV:n katselu otti yhä suuremman osan ihmisten vapaa-ajasta. Myös henkilöautojen määrä kasvoi ja liikenne yhteydet esimerkiksi pääkaupunkiseudulle paranivat. Ihmisten ei enää viikonloppuina tarvinnut sitoutua kotikuntaansa. Tämä kaikki aiheutti sen, että virkailijakerhonkin oli pakko sopeuttaa toimintansa vastaamaan ajan haasteisiin. Kerhon vahvuus perustui siihen, että paikkakunnalla toimi paljon sopivia ja aktiivisia henkilöitä, jotka halusivat liittyä tähän yhteisöön. Virkailijakerho valitsi laajentumisen tien. Miesjäsenten määrä on viime vuosikymmeninä vaihdellut 80:n ja 100:n välillä. Mukaan on tullut ryhmiä, kuten paikkakunnan yrittäjät, joilla alkuvuosi-na oli vain vähäinen edustus.

1960-luvun lopulla ja 1970-luvun alussa vanhatkin toiminnot jatkuivat, mutta osoittivat selviä hiipumisen merkkejä. Läksiäisiä vietettiin edelleenkin ja lentopalloa pelattiin, mutta lopulta omasta salivuorosta luovuttiin ja aktiivipelaajat siirtyivät eri ”puulaakijoukkueiden” sarjapelaajiksi. Naisosasto lopetti toimintansa 1970-luvulla ja tasavertaisuuden aikakauden miehet osoittivat pystyvänsä valmistamaan eri tilaisuuksiin yhtä herkulliset iltapalat kuin ennenkin. Kaksi naista liittyi suoraan virkailijakerhoon.

Kerhon toiminta supistui kolmeen vuosittaiseen tapahtumaan: Vuosikokous iltapaloi-neen, saunomiseen ja pitkine vapaine keskusteluineen. Tämän kokouksen yleisin kokoontumispaikka 1990- ja 2000-luvulla on ollut OFA:n klubi. Vappujuhlat on viime vuosikymmeninä useimmiten vietetty MTT:n M-talon aulassa. Tilaisuuksissa on iltapalan lisäksi nautittu tanssista elävän musiikin tahdissa. Hirvitalu on aina nostettu kunniapaikalle korostamaan kerhon arvokkaita perinteitä. Vappuaamuna monet jäsenet ovat kerääntyneet laulamaan tai kuuntelemaan Kotiseutu-kuoron keväisiä lauluja ja siirtyneet sen jälkeen ta-hoilleen nauttimaan sillilounasta snapsilauluineen. Myöhemmin iltapäivällä on ollut sopiva aika kokoon-tua järjestämään MTT:n tilat entiselleen ja lopuksi siirtyä raukeana odottamaan arjen aherrusta. Aivan

viime vuosina aikaisemmin niin suosittu vappujuhlat ovat kärsineet osanottajapulasta ja ne on jouduttu jopa peruuttamaan. Syksyllä 2004 kerho viettääkin 70-vuotisjuhlaan liikuntata-pahtuman merkeissä. ”Hiihtokilpailut” ovat muodostuneet viime vuosikymmeninä kerhon selvästi tärkeimmäksi tapahtumaksi. Kilpailua on käyty vuosien mittaan monin eri säännöin. Ns. arvauskilpailut ovat osoittautuneet onnistu-neimmaksi tavaksi kilpailla haarikasta. Noin 3,5 km:n lenkki hiihdetään ilman kelloa siten, että hiihtäjä ilmoittaa arvioidun hiihtoaikansa. Joukkue, joka onnistuu hiihtämään pienimmäl-lä virhese kuntien määrällä, voittaa kilpailun ja saa vuodeksi haltuunsa haarikan. Samalla käy-dään henkilökohtaista kisaa nopeuskilpailuna sarjoissa alle 40, yli 40, yli 50 ja yli 60 vuotta. Eniten merkintöjä haarikkaan viimeisen 15 vuoden aikana ovat saaneet MTT Maito-Karta-no, yrittäjät ja opettajat, jotka ovat voittaneet kahdet viimeiset kisat.

Jälkikilpailut pidetään saunassa. Aikaisem-min kokoonnuttiin nykyisin museoviraston suo-jeluksessa olevaan Kartanon saunaan Loimijo-en rannalle. Tästä saunasta ja erityisesti 60-lu-vulta ovat peräisin ne jutut, joista moni jokiois-lainen tuntee virkailijakerhon. Opittiin käsite vesikelkkataksi ja tiedettiin, että sillä tarkoitetiin tapausta, jossa kaksi kaveria eksyi muuta-man sadan metrin kotimatalla, jolloin heidän piti ottaa taksi kotiin päästäkseen. Nyt saunail-lat ovat siirtyneet kunnanviraston saunatiloihin ja samalla siistiytyneet. Pitkiksihän saunail-lat helposti vieläkin venähtävät, mutta se johtuu siitä, että niissä käsitellään paljon asioita ja että kerhossa on joukko hyviä vitsinkertojia. Sau-nailtojen taiteellisesta tasosta noin 20 vuoden ajan on mestarillisesti vastannut kerhon kun-niajäsen Heikki Nieminen esittämällä Ludwig Fischerin Im tiefen Keller – Syvässä kellarisa.

Virkailijakerhon toiminta on nykyään va-kiintuneet vain kolmeen tapahtumaan, mutta kerhon anti voidaan arvioida huomattavasti osiensa summaa suuremmaksi. Ilanvietoissa eri ikäpolvien virkamiesryhmät ja Jokioisilla asu-vat yrittäjät oppivat tuntemaan toisensa, mikä varmasti lisää viihtyvyyttä paikkakunnalla.

